

Postmottaket

Fra: Grethe Delbeck [grethe.delbeck@ina.nlh.no]
Sendt: 15. desember 2003 13:47
Til: Postmottaket
Emne: Høringsuttalelse - brev 03/2997 fra LD

høring.doc

Vi beklager sent svar på høringen om Utkast til forskrift om tilskudd til spesielle miljøtiltak i landbruket og forskrift om tilskudd til nærings- og miljøtiltak i skogbruket.

Dette skyldes sykdom.

Vennlig hilsen
INSTITUTT FOR NATURFORVALTNING

Grethe Delbeck

2003 / 2997 - 152

2003/ASR/BS

T.N 486

Landbruksdepartementet
Postboks 8007 Dep

0030 OSLO

Institutt for naturforvaltning

Saksbehandler:

Direkte tlf:

E-post saksb:

E-post NLH: postmottak@nlh.no

Postboks 5003

1432 Ås

Faks: 64 94 88 90

Deres ref:

Vår ref: 03/3198

Dato: 15.12.03

Høringsuttalelse***Utkast til forskrifter om tilskudd til spesielle miljøtiltak i landbruket og til nærings- og miljøtiltak i skogbruket***

Generelt kan det bemerkes at begge utkastene er i strid med prinsippet om at det er forurenseren som skal betale, men dette er over tid blitt en vanlig situasjon i landbruket som ser ut til å være akseptert av allmennheten. Det grunnleggende spørsmålet er hvem som tilkjennes eiendomsretten til aktuelle kollektive goder slik som til eksempel biologisk mangfold.

En merknad til *Forskrift om tilskudd til spesielle miljøtiltak i landbruket*:

§5 åpner for tilskudd til tiltak som ivaretar miljøverdiene i landskapet. For det første er denne formuleringen så generell at det er åpner for store tolkningsmuligheter for dem som skal administrere ordningen. Hva er en miljøverdi i kulturlandskapet, og hvordan tar man vare på den? Er det bestemte driftsformer som skaper disse miljøverdiene, og skal disse driftsformene i så fall bevares for ettertiden? For det andre gir formuleringen inntrykk av at dagens kulturlandskap har verdier som må bevares, men at det ikke har mangler (for eksempel mangel på biodiversitet eller monotont utseende) som bør rettes på. Vi vil råde landbruksmyndighetene til å ta et mer proaktivt standpunkt i forhold til de miljøproblemer dagens jordbruksproduksjon medfører.

Noen særskilte merknader til *Forskrift om tilskudd til nærings- og miljøtiltak i skogbruket*:

I §2-1 åpnes det for å gi tilskudd til tiltak som stimulerer oppbygging av kvalitetsskog. Forskriften definerer ikke hva som kjennetegner slik skog. Minst to prinsipielt forskjellige tolkninger er mulige; i) skog med store miljø- eller opplevelseskvaliteter, ii) skog som produserer tømmer av høy kvalitet. Ingen av disse tolkningene er operativt presise. Spesielt er det vanskelig å vite hva for slags tømmer som vil bli oppfattet som særlig verdifullt om 20 – 70 år. Avgjørelser om utbetaling av tilskudd vil således i stor grad bero på kommunalt tilsattes skjønn.

I §3-1 presiseres at det ikke skal gis tilskudd til bygging av veier som fører til reduksjon av "villmarkspregede områder", dvs. områder som ligger mer enn 5 km i horisontal avstand fra eksisterende tekniske inngrep. Det er viktig at dette forstås og praktiseres på en slik måte at man ikke i små skritt av gangen "spiser" av villmarksområdene fra ytterkanten. Likeledes kan vi godt tenke oss villmarks-

pregede områder i kortere avstand enn 5 km fra andre tekniske inngrep, for eksempel elvejuv, bekkedaler og andre bratte lier, der nye skogsveier ville ødelegge for villmarksopplevelsen og således kanskje ikke burde gis tilskudd. Vi er ikke sikre på om slike hensyn er tilstrekkelig tatt vare på i de refererte forskrifter nevnt i §3-2.

Etter §4-4 er det et vilkår for tilskudd til bevaring og utvikling av friluftslivskvaliteter at miljøkvaliteter er registrert i samsvar med vitenskapelige metoder. MiS registreringene nevnes som eksempel på slik registrering. Vi er ikke sikre på at MiS registreringene er egnet til å påvise rekreasjonsverdier i skogslandskapet som kan støttes etter §4-3. Metodikken er i første rekke rettet mot bevaring av biologisk mangfold. Dette er opplagt et viktig element for kvaliteten av friluftsliv i området, men neppe det eneste og kanskje heller ikke det viktigste. Vårt inntrykk er at det vitenskapelige grunnlag for registrering av friluftslivskvalitet er lite utviklet, og at støtte etter §4-3 i stor grad vil måtte baseres på det kommunale skogoppsynets skjønn.

Med hilsen
INSTITUTT FOR NATURFORVALTNING

Hans Fredrik Hoen
Instituttleder